

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ŠESTA NEDJELJA
KROZ GODINU
I
PEPELNICA -
ČISTA SRIJEDA

VELJAČA

**Ned. 15. ŠESTA NEDJELJA KROZ
GODINU**

Klaudije; Vltomir; Onezim

- Pon. 16. Julijana, Samuel, Daniel
- Uto. 17. Utemeljitelji Reda Slugu BDM
- Sri. 18. PEPELNICA - Čista srijeda, post i nemrs
- Čet. 19. Konrad, Rajko, Blago, Ratko
- Pet. 20. Sveti mučenici Osijeka i Panonije, Leon Čudotvorac, Lav
- Sub. 21. Petar Damiani, Damir, Eleonora

Naslovnica,

Slika preuzeta s: <https://elias-ala.com>

mihael

04/2026.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP
- sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVII. (2026.), broj 4 (669);
šesta nedjelja kroz godinu, 15. veljače 2026.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan,
tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr
Vinko Bakula, pomoćnik kapelana,
tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

MEDITACIJA

Čistoća srca 3

SLUŽBA RIJEČI

VI. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Rečeno je starima ... a ja vam kažem. 4

HOMILIJA

Ispunjenje 8

KATEHEZA

Krist stvara novu zajednicu 10

PEPELNICA - ČISTA SRIJEDA

ČITANJA

Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti,
uzvratit će ti. 12

HOMILIJA

Pred Ocem koji vidi u tajnosti 16

KATEHEZA

Pokora 18

Mali vjeronaučni leksikon 21

MEDITACIJA

Ne boj se činiti dobra djela

PRIČA

Sveta sjena 23

NAŠI POKOJNI 24

<https://english.corporatenepal.com>

Čistoća srca

Evandjelje ponekad zbunjuje, rekli bismo da pretjeruje. Tako Isus veli: „Čuli ste da je rečeno starima: *‘Ne ubij! Tko ubije, bit će podvrgnut sudu’*. A ja vam kažem, svaki koji se srdi na brata svoga, bit će podvrgnut sudu.“

Što se želi reći?

Isus ovdje ulazi u srž problema. Treba naime držati čistim vlastito srce: misli i želje.

Drugom zgodom on objašnjava zašto je to važno. Veli: „Iz srca izviru opake namisli, ubojstva, preljubi, bludništva, krađe, lažna svjedočanstva, psovke.“

Tako se, nažalost, stvarno može dogoditi da čovjek godinama u sebi gaji mržnju ili zavist, da godinama žudi za tuđom stvari, da godinama žudi za ružnom osvetom. I onda – gle! – dođe prigoda i dogodi se zlo i zločin koji ostale ljude zaprepasti. „Kako je mogao“, reći će. Međutim, očito je: on je to godinama u svom srcu zapravo činio i sada se samo ostvarilo ono što je u sebi nosio.

U istom govoru Isus nastavlja. Veli: „Čuli ste da je rečeno: *‘Ne čini preljuba!’* A ja vam kažem: *Tko god s požudom pogleda ženu, već je s njome učinio preljub u srcu.*“

Zvuči prestrogo? Uopće ne. Ja sam ono što mislim, što osjećam, što želim, ne nužno ono što činim. Čovjek ružnim mislima - kao što je ovdje riječ o mislima na preljub - onečišćuje sebe, onečišćuje sliku svoga bližnjega. Čak, ako se nikada i ne ostvari ono što je u požudi poželio učiniti, i tada je njegovo srce onečišćeno.

Nadalje, mi samo mislimo da je naša duša zaključana soba. Ne. Ono što čovjek misli, ono o čemu mašta i sanja, ono za čim žudi, nužno se i na izvan očituje, nužno nas uvjetuje i to se na neki način i na izvan osjeti, sluti, vidi. To nas uvjetuje, to nas obilježava. Pa onda u sebi jesmo ili zlobnici, ili zavidnici ili mrzitelji ili preljubnici. Iz zla srca izlazi zlo, iz dobra srca izlazi dobro. To psiholozi nazivaju neverbalnom komunikacijom.

Prvo čitanje: Sir 15, 15-20

Nije nikad zapovjedio nikomu da bude bezbožnik.

Čitanje Knjige Sirahove

Ako hoćeš, možeš držati zapovijedi,
u tvojoj je moći da budeš vjeran.
On je preda te stavio vatru i vodu:
za čim hoćeš pruži ruku svoju.
Pred čovjekom je i život i smrt:
što on više voli to će mu se dati.
Jer velika je mudrost u Gospodina,
on je svemoćan i vidi sve.
Oči Gospodnje počivaju
na onima koji ga se boje,
Gospodin zna svako djelo čovječje.
Nije nikad zapovjedio nikomu
da bude bezbožnik
niti dao dopuštenje za grijeh.

Riječ Gospodnja

Prvo čitanje današnje liturgije iz Knjige Sirahove (II. st. pr. Kr.) sažimlje naučavanje ovog učitelja mudrosti o ljudskoj slobodi. On tvrdi sa sigurnošću daje ljudska sloboda u stanju izabrati vatru ili vodu, život ili smrt, pravdu ili grijeh. Bog ne predodređuje ljudsko postojanje: "Bog nije nikad zapovjedio nikomu da bude bezbožnik niti dao dopuštenje za grijeh." Ako Bog daje zakone, to ne znači da ograničava ljudsku slobodu. Naprotiv, prema Ben Sirahu, zakon je jednak daru slobode i odgovornog izbora koje čovjek od Boga prima kao stvorenje. Drugim riječima, zakon koji Bog daje, nije ni ispred niti suprotan slobodi, nego je on riječ koja ponovno uzakonjuje dar slobode. Opslužujući zakon čovjek potpuno ostvaruje svoju slobodu.

"Zakon" i "sloboda" jednako su dar od Boga; jedno je u službi drugoga, a ne protiv. Čovjek ostaje uvijek slobodan. Bog kada posreduje, ne čini to da zamijeni čovjeka, nego da ga prosvijetli i pozove na slobodan izbor; iskrena vjernost zakonu živi se u potpunoj slobodi. Jedino predrasuda da sloboda dolazi od čovjeka, a zakon od Boga, može dovesti do toga da budu nespojivi. Dovoljan dokaz tome je da grijeh ne može dolaziti od Boga, jer on mrzi grijeh i svaku gnusobu. Možemo razumjeti i apostola Jakova kada govori o "zakonu slobode", odnosno o božanskom zakonu koji rađa i podržava ljudsku slobodu. Zlo i grijeh su stoga odbijanje zakona i put prema ne-slobodi, zarobljenosti koja uništava čovjeka. Bog ne može ni na koji način biti odgovoran za ljudsko zlo.

Otpjevni psalam: Ps 119,1-2.4-5.17-18.33-34

Blaženi koji hode po zakonu Gospodnjemu!

Blaženi oni kojih je put neokaljan,
koji hode po Zakonu Gospodnjemu!
Blaženi oni koji čuvaju propise njegove,
čitavim srcem njega traže!

Naredbe si svoje
dao da se brižno čuvaju.
O, kad bi čvrsti bili putovi moji
da tvoja čuvam pravila!

Milostiv budi meni, sluzi svojem,
da živim i tvoje riječi čuvam!
Otvori oči moje
da gledam divote tvoga zakona!

Pokaži mi, Gospodine, stazu pravila svojih
i ja ću je čuvati do kraja!
Pouči me da se tvoga držim zakona
i čuvat ću ga svim srcem!

Psalam 119 je najduži psalam u Bibliji, s ukupno 176 redaka. Psalam je napisan stilizirano, svaka strofa od osam stihova počinje sljedećim slovom hebrejskog alfabeta.

Psalam se, neuobičajeno, ne bavi izraelskom vjerskom poviješću niti je usredotočen na brigu o zajednici, vrlo je individualistički. On je pohvalnica Bogu i njegovom Zakonu. Sam pojam božanskog zakona nadmašuje Mojsijev zakon. "Zakon" je istoznačnica Božjoj volji. Drugim riječima, autor je nastojao tražiti Boga i njegovu volju. Poslušnost Božjoj volji daje psalmistu pristup Bogu kojeg voli.

Drugo čitanje: 1Kor 2, 6-10

Bog prije vjekova predodredi mudrost za slavu našu.

Početak Prve poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo!

Mudrost doduše navješćujemo među zrelima, ali ne mudrost ovoga svijeta, ni knezova ovoga svijeta koji propadaju, nego navješćujemo Mudrost Božju, u otajstvu, sakrivenu; onu koju predodredi Bog prije vjekova za slavu našu, a koje nijedan od knezova ovoga svijeta nije upoznao.

Jer da su je upoznali, ne bi Gospodina slave razapeli.

Nego, kako je pisano:

“Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, o pripravi Bog onima koji ga ljube”.

A nama to Bog objavi po Duhu jer Duh sve proniče, i dubine Božje.

Riječ Gospodnja

Apostol Pavao u današnjem čitanju ocrta karakteristike prave kršćanske mudrosti. Ona nije mudrost “moćnika” ovoga svijeta koja propada zajedno s njima, nego je vječna i predstavlja se kao otajstvo samoga Boga. Pavao predstavlja mudrost Božju, suprotnu ljudskoj i svjetovnoj mudrosti, mudrost usredotočenu na Krista raspetog.

Pavao u odlomku koji danas čitamo govori o procesu koji vodi prema prepoznavanju mudrosti. Božja mudrost milosnom odlukom izlazi iz svog “vječnog skrovišta” (“sakrivenu prije vjekova”) i dopire do onih koji su smatrani “zrelima, savršenima” (teleioi), odnosno koje pokreće Duh pronicatelj, “duhovnima”. S druge strane ostaje nepoznata “knezovima ovog svijeta koji propadaju”, neposlušnima Duhu, dakle “tjelesnima”. Na ovaj način Pavao je povezao sve karakteristike Božjeg otajstva, tradicijsko i židovsko, mudrosno i apokaliptičko.

Otajstvo ove višnje mudrosti konačno se sažimlje u izrazu “Gospodin slave”, već definiran kao utjelovljena mudrost Božja, upravo iz njega proistječu sva obilježja kršćanske mudrosti. Izraz “Gospodin slave” ukazuje na Isusovo božanstvo. Gospodin je božanski naziv, a slava govori da posjeduje božanski sjaj. Kao što je Bog “otac slave”, tako je i Isus Gospodin slave koja mu pripada već prije uskrsnuća. Ta slava nadilazi svaki ljudski um, ali ipak nam to Bog objavi po Duhu. Duh je učitelj koji kršćane poučava o Božjim darovima: spasenju, budućoj slavi i o Božjem posinjenju.

Evandjelje: Mt 5, 20-22a. 27-28. 33-34a. 37

Rečeno je starima ... a ja vam kažem.

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju

U ono vrijeme: reče Isus svojim učenicima:

Uistinu kažem vam: ne bude li pravednost vaša veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja, ne, nećete ući u kraljevstvo nebesko.

Čuli ste da je rečeno starima:

„Ne ubij! Tko ubije, bit će podvrgnut sudu.“

A ja vam kažem:

Svaki koji se srdi na brata svoga, bit će podvrgnut sudu.

Čuli ste da je rečeno:

„Ne čini preljuba!“

A ja vam kažem:

Tko god s požudom pogleda ženu, već je s njome učinio preljub u srcu.

Čuli ste još da je rečeno starima:

„Ne zaklinji se krivo, nego izvrši Gospodinu svoje zakletve.“

A ja vam kažem:

Ne kunite se nikako!

Vaša riječ neka bude: 'Da, da, - ne, ne!' Što je više od toga, od Zloga je.

Riječ Gospodnja

Isus u nastavku Govora na gori govori o ispunjenju starozavjetne rasporedbe spasenja. Stoga i dalje ostaju na snazi "Zakon i Proroci", to jest knjige Staroga zavjeta i obveza vršenja Božje volje koja se iz njih očituje. Pitanje je samo načina kako se to čini. Za razliku od kod pismoznanaca i farizeja, kršćani ne smiju u Zakonu i Prorocima tražiti opravdanje za nečinjenje dobra, nego moraju gledati da njihovo milosrđe i ljubav nadiđe sve propise. Odatle i niz Isusovih govora koji započinju riječima: "Čuli ste da je rečeno starima..." Isus ne želi ukinuti starozavjetni propis koji je "izrečen starima", ali dodaje: "a ja vam kažem". Time se on postavlja kao jedini autentični tumač Božjega zakona i kao jedini kriterij prema kojem čovjek smije tumačiti taj Božji zakon. Iz tih Isusovih tumačenja vidljivo je da on traži korjenito vršenje Božje volje i to ne samo slova Zakona, nego njegova duha. To je ta "veća pravednost" koju on zahtijeva od svojih učenika. U toj većoj pravednosti na prvo mjesto dolazi osoba. Stoga zapovijed "ne ubij" mora biti protumačena mnogo šire no što to govore same riječi. Ne može se misliti samo na tjelesno ubojstvo, nego na svaku ranu, tjelesnu, duševnu, duhovnu, koja može biti nanesena nekoj osobi. Slično i zapovijed "ne čini preljuba" povlači za sobom promišljanje i o samoj požudnoj želji koja možda ostaje sakrivena duboko u nečijem srcu, ali otkriva da ta osoba nije čista. U tom okviru valja tumačiti i dopuštenje dano nekoć Izraelcima da otpuste svoje žene. Isus i to dopuštenje tumači u svjetlu zabrane preljuba, što pak isključuje instituciju rastave braka. Konačno, i zapovijed o zakletvi dobiva novo, duhovno tumačenje.

Komentarri čitanja: Služba riječi 262/11 i274/14r

Ispunjenje

Nisam došao ukinuti, nego ispuniti.

Nakon veličanstvenog odlomka o blaženstvima i prošlotjednog poziva da budemo sol i svjetlo, liturgija nas poziva na slušanje prvog dijela »antiteza« Matejeva evanđelja.

Želio bih odmah pojasniti da blaženstva ne prethode slučajno Isusovu govoru o novoj, radikalnoj interpretaciji Zakona. Naime, ona su objava Božjeg kraljevstva, najava njegova dovršetka i portret samog Isusa. Taj redosljed je temeljan: prvo evanđelje, a onda Zakon; prvo objava, a zatim pouka. Ako zaboravimo na redosljed, može nam se dogoditi da taj odlomak iz evanđelja čitamo samo kao novi kodeks ponašanja, dodatnu kazuistiku na koju se možemo pozvati. Evanđelist Matej upozorava nas na tu moguću pogrešku: prvo dolazi Božji dar, a zatim ljudski odgovor.

Dok u miru čitamo taj dio evanđelja, može nas iznenaditi (očita) kontradikcija. Isus izjavljuje da nije došao ukinuti Zakon, nego ga ispuniti. Dakle, govori da je došao nastaviti postojeće, a ne suprotstaviti mu

se. No nekoliko redaka potom Isus više puta ponavlja: »Čuli ste da je rečeno... A ja vam kažem...«, dajući naslutiti prekid s prošlošću.

Dakle, nastavak ili novost?

Rabi iz Nazareta želi vratiti pravi smisao Božjem zakonu, želi napraviti odmak od začahurenosti koja se proširila zbog suhoparnog tumačenja pismoznanaca i farizeja. Isus vraća prvobitnu napetost sadržanu u zakonima upravo zato što je on njihov konačni tumač i ispunjenje.

Stoga, nastavak i novost!

Nastavak, jer cjelokupni stari Zakon teži Isusu, ostvaruje se u njemu i u njegovoj Riječi.

Novost, jer je njegova interpretacija životna i definitivna. Upravo jer je on ispunjenje Zakona, postavlja se kao nastavak i novost.

Isus kaže: »Ne bude li pravednost vaša veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja, ne, nećete ući u kraljevstvo nebesko«. Ovdje nije riječ o brojčanoj nadmoćnosti, o poštovanju većeg broja zapovijedi i propisa. Židovski svijet već je imao razrađenu kazuistiku sastavljenu od 613 zapovijedi (248 - koliko je kostiju u

ljudskom tijelu, plus 365 - koliko je dana u godini). Sve više od toga bilo bi doista jako naporno. No »više« u Isusovu zahtjevu ne odnosi se na količinu, nego na kakvoću našega odnosa prema Božjem zakonu, prema njegovoj volji.

Uzimam vremena kako bih sve ponovno u miru pročitao. Prisjećam se onih ispovijedi koje više-manje započinju istim refrenom: »Nisam ubio, nisam ukrao, nisam psovao. Što trebam ispovijediti?«

Današnja Božja riječ daje nam odgovor koji zahtijeva obraćenje srca na Isusovu novost.

Ne opravdavaj se jer nisi ubio.

Bolje se pitaj koliko je bilo živosti u tvojim svakidašnjim pokretima, riječima, izborima, koliko si ljubavi umnožio i podijelio svojim rukama. Brojni su načini ubijanja. Neke riječi ili tišine oštrije su od mačeva. Udaljavanje može biti smrtonosnije od topovske paljbe.

Ne misli da je sve u redu ako nisi ukrao.

Bolje se pitaj koliko si davao, kako si se ponašao prema dugima, koliko si ljubavi uložio u susrete koje ti život daje. Pitaj se što si napravio s ljubavlju koja je u porama tvojega tijela. Jesi li je umnožio i darivao ili se upljesnivila jer je zadržavaš samo za sebe?

Ne osjećaj olakšanje jer nisi psovao.

Bolje se pitaj koliko su tvoj život i riječi bili himna Bogu i slavljenje njegove Riječi. Postoje i tihe psovke, bez glasa, koje rastu u mržnji i hrane se razočaranjima i frustracijama Bogom koji je samo projekcija naših želja i potreba.

Hrabro, dragi prijatelji!

Rabi iz Nazareta poziva nas na novi život, vođen njegovim Duhom, kojemu je njegova Riječ oslonac, a hrana kruh života. Samo u toj novosti života moći ćemo doista biti blaženi učenici, sol i voda!

Roberto Seregni, *Evandjelje u trapericama*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2014.

Miki De Goodaboom, *Sermon On The Mount Sinai*, <https://miki-fonvielle.pixels.com>

Krist stvara novu zajednicu (Mt 5, 17-37)

U ovom tjednu, u šestu nedjelju kroz godinu, Gospodin nam govori o stvaranju nove zajednice. U poznatom, dugačkom odlomku iz Isusova programatskoga Govora na gori čujemo na šestu nedjelju u crkvenoj godini kako Gospodin zasniva svoju novu zajednicu. Dvput ističe razliku od "starih" (Mt 5,21.33) dok govori svojim slušateljima – novima, novim ljudima. "Tko je u Kristu, nov je stvor" (2 Kor 5,17) piše sveti Apostol. "Nova stvorenja" kliče diljem Hrvatske marljivi pjevač Gospodnji naših dana, voditelj molitvene zajednice Srce Isusovo Alan Hržica.

U poznatom, dugačkom odlomku iz Isusova programatskoga Govora na gori čujemo na šestu nedjelju u crkvenoj godini kako Gospodin zasniva svoju novu zajednicu. Dvput ističe razliku od "starih" (Mt 5,21.33) dok govori svojim slušateljima – novima, novim ljudima. "Tko je u Kristu, nov je stvor" (2 Kor 5,17) piše sveti Apostol. "Nova stvorenja" kliče diljem Hrvatske marljivi pjevač Gospodnji naših dana, voditelj molitvene zajednice Srce Isusovo Alan Hržica.

Učitelj Isus ima osjećaj sigurnosti, samopouzdanje i svijest vlastite vrijednosti koji su duboko utemeljeni u nebeskom Ocu, Bogu kojemu pripada i nebo i zemlja i sveti grad; u Božjoj su vlasti i vlasi na glavi – one živih mladenačkih boja, i one već sasvim sijede. Kristov osjećaj očituje se kad ovdje bez okolišanja četiri puta naglašava: "a ja vam kažem" (Mt 5,22.28.32.34).

Za razliku od pouke izrečene starima, on sama sebe nudi novima kao oslonac i mjerilo. I nije to pukotina, nego novotarenje, neko revolucionarno rušenje. Onome starome: Zakonu i Prorocima, koje zovemo Stari zavjet, Isus priznaje pravomoćnost i punu valjanost. S pravom veli "a ja vam kažem" jer došao je Zakon i Proroke dovesti do punine. Ispunit će ih, do kraja će ih ispuniti!

Vrijede Zakon i Proroci. Sve ako se dogodi da nešto malo čovjek zanemari, ipak će dobiti makar skroman kutak u Kraljevstvu nebeskom. A tko ih izvršava bit će primljen

kao velikan. Od svojih, novih ljudi, Gospodin međutim traži nešto novo. Zahtijeva da još više uđu u razumijevanje i slušanje Božje riječi od stručnjaka pismoznana; u revnosti dužni su prestići uporne farizeje. I nije to ponuda, nego nužan uvjet, ulaznica bez koje uopće nema pristupa u Kraljevstvo nebesko. U pravednosti novi moraju obilovati više negoli farizeji i pismoznanci već obiluju.

Novima, novoj zajednici, Gospodin daje osnovne zásade. Ističe važnost i snagu riječi koje izgovaramo – na što papa Franjo tako često upozorava. Hoću li bližnjega vrijeđati na ovaj ili na onaj način, hoću li izricati prisege, bitno je. Sudbinu si određujem time. Još više, na prvom mjestu Gospodin uspostavlja princip čuvanja bližnjega i njegova života. Je li riječ o bilo kojemu živom čovjeku na zemlji, ljudskoj osobi, a osobito ako je u pitanju bračni drug s kojim dijelim život, zadužen sam za njega. Isus mi ga povjerava da ga čuvam od ubojstva, od uvrede, od povrede napose u ljubavi i spolnosti.

Dvama osnovnim načelima Učitelj pridodaje jedan primjer o štovanju Boga, o vjeri, pa još jedan o ljudskom sudu, te napokon, poslije, i onaj o sablazni koju sam sebi mogu izazvati načinom gledanja ili postupanja, okom ili rukom.

Silan je potencijal, zacijelo najuzvišeniji, da čovjek može Bogu dati svoj prinos. Ali nije dosta, rekli bismo danas, "ići u crkvu". Isusov novi čovjek u ispitu savjesti pregledat će tko to ima nešto protiv njega. Tko mi to kao nekim urokom ili kletvom steže moj dar Bogu i moje srce? Gospodin

je već u početku ustanovio da je riječ koju izgovaraju kod njegovih novih ljudi jednako moćna kao i starozavjetno oružje. Može ubiti. O kako znamo jezikom oduzimati život, ubijati dušu jedni drugima!

Sada pak Isus objavljuje kako imamo čudesnu ovlast pomiriti se. Novi ljudi slika su Kristova jer mogu uspostaviti mir, donositi njegov mir. Štoviše prema svome tužitelju koji ga vodi na sud, novi čovjek može biti takva duha i tako dobre misli da ga pretvori u svoga bližnjega, pa se tako oslobodi i suda i tamnice. Isto Isus spominje kad traži: "Obratite se!" i kad govori o naklonosti kojom se možemo nagoditi s protivnikom. Govori o našim duhovnim sposobnostima (korijen voūç – um Mt 3,2; 5,25).

Odlučujuću ulogu ima kako gledam na osobu uza se. Ako je gledam zato da bih pohotno žudio za njom kao za nekim predmetom, ako je pretvaram u drogu, već kršim Božju zapovijed. Razaram ljubav među ljudima. Gospodin jasno ističe unutarnjega čovjeka i veli da postoji preljub u srcu. Novi ljudi sami se čuvaju od preljuba, ali čuvaju i svoje da se na njima ne čini preljub. Već je Isus na početku upozorio na unutarnji život. Ako se naime, srdim i ako me ta uzavrelost i uskipjela utroba, baš kao kod bratoubojice Kajina, vodi prema bližnjemu, već se traži pravedni sud.

Koliko su ozbiljni principi nove zajednice koju Isus uspostavlja dokazuje dvostruko

upozorenje. Mogu sama sebe baciti u pakao i riječju koju upućujem drugome, kao i pogledom ili postupkom kojima sama sebe u središtu svoje osobe uzdrmamam i temelje vlastitoga života potresam. Mogu si stvoriti razorni požar koji hara, gori, i ne prestaje.

Mnogo ljudi Isus u pouci spominje. Kako to da u Kristovoj novoj zajednici i onaj na koga se srdim i onaj koga bih nazvao glupanom ili luđakom; kako to da onaj tko ima nešto protiv mene i onaj koji već tužbu diže i vodi me na sud; kako to da moj bračni drug ili pak neka druga osoba koju požudno gledam – kako to da su svi oni za mene novi ljudi? Gospodin je jasan i izravan: To je tvoj brat! – ponavlja četiri puta (Mt 5,22-24). "Svi ste vi braća" (Mt 23,38) – poznata je definicija koju Isus daje. Djeca smo Oca našega koji je na nebesima.

Kako je to nastalo? Nije dašto proglas novih načela bio dovoljan. Ta, Gospodin je sama sebe dao da cijelo njegovo tijelo bude bičevano, da mu i jedna i druga ruka oštirim, ledenim čavlom budu pribijene kao i noge. I glavu je dao pod trnovom krunom i srce pod udarcem koplja da budu bačeni u ljudsku propast, u pakao naše zloće. Zato ne moram u onaj zatvor u kojemu će svaki moj grijeh biti naplaćen. U temelju je Kristova žrtva koju i danas na oltaru prikazujemo, koja i danas stvara novu Isusovu zajednicu, Crkvu.

Prvo čitanje: Jl 2, 12-18

Razderite srca, a ne halje svoje!

Čitanje Knjige proroka Joela

Sada, govori Gospodin,
vratite se k meni svim srcem svojim
postec, plaćuć i kukajuć.”
Razderite srca, a ne halje svoje!
Vratite se Gospodinu, Bogu svome,
jer on je nježnost sama i milosrđe,
spor na ljutnju, a bogat dobrotom,
on se nad zlom ražali.
Tko zna neće li se opet ražaliti,
neće li blagoslov ostaviti za sobom!
Prinose i ljevanice
Gospodinu, Bogu našem!
Trubite u trublju na Sionu!
Sveti post naredite,
oglasite zbor svečani,
narod saberite, posvetite zbor.
Saberite starce, sakupite djecu,
čak i nejač na prsima.
Neka ženik iziđe iz svadbene sobe,
a nevjesta iz odaje.

Između trijema i žrtvenika neka
tuže svećenici,
sluge Gospodnje.
Neka mole:
“Smiluj se, Gospodine, svojem narodu”
Ne prepusti baštine svoje sramoti,
poruzi naroda.
Zašto da se kaže među narodima:
Gdje im je Bog?”
Tad Gospodin, ljubomoran
na zemlju svoju,
smilova se svom narodu.

Riječ Gospodnja

Prorok Joel je svoju poruku vjerojatno izrekao nakon progonstva, u Jeruzalemskom hramu: najezda skakavaca poharala je usjeve uzrokujući oskudicu i glad; kao posljedica toga prestalo je i prinošenje žrtava u hramu. Prorok znade čitati znakove vremena, stoga naviješta da je »dan Gospodnji« veoma blizu i poziva narod na post, molitvu i obraćenje. Ključni pojam ovog ulomka, koji se u prvim redcima ponavlja tri puta, je vratiti se (hebr. šûb): klasični glagol obraćenja. Nadalje, izriče poziv narodu i pokazuje na koje se sve načine to obraćenje događa, to jest srcem i bogoštovnim obredima, koji su iskreni i Bogu ugodni kad očituju nutarnje obnavljanje. Prorok opetovano upućuje poziv na povratak i daje se razlog zašto se treba vratiti: jer je Bog uvijek milosrdan. Pojam „milosrđe“ odnosi na Boga i otvara nadu: »Tko zna neće li se vratiti«. Iskrena ljubav prema Bogu, čvrsta vjera, nada koja se pretače u zajedničku molitvu iz koje se nitko ne bi smio isključiti. S tim pretpostavkama proroci će i svećenici moći tražiti od Gospodina da se pokaže »ljubomornim« na svoju zemlju, suosjećajnim za svoju baštinu.

Otpjevni psalam: Ps 51,3-6a.12-14.17

Smiluj se, Gospodine, jer sagriješismo!

Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome,
po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje!
Operi me svega od moje krivice,
od grijeha me mojeg očisti!

Bezakonje svoje priznajem,
griješ je moj svagda preda mnom.
Tebi, samom tebi ja sam zgriješio
i učinio što je zlo pred tobom!

Čisto srce stvori mi, Bože,
i duh postojan obnovi u meni!
Ne odbaci me od lica svojega
i svoga svetog duha ne uzmi od mene!

Vrati mi radost svoga spasenja
i učvrsti me duhom spremnim!
Otvori, Gospodine, usne moje,
i usta će moja navješćivati hvalu tvoju.

Tradicija ovaj psalam pripisuje Davidu povezujući ga s njegovim grijehom (preljub i ubojstvo, usp. 2 Sam 11-12). Psalam predstavlja veličanstveni izričaj molitve u kojem molitelj vapi Bogu za očišćenjem i oslobođenjem od grijeha i nevolja koje ga more.

Molitelj je svjestan svojih grijeha i te vapi za milosrđem. Zanimljiv je element u kojemu u potpunoj poniznosti pred Bogom molitelj (David) traži od Gospodina da ga ne odbaci od svoje prisutnosti i da mu ne uzme svoga „svetoga duha“ koga je primio u trenutku posvećenja za kralja i koji mu je davao snage i mudrosti u vođenju naroda. Svjestan svojih slabosti moli Boga da mu pomogne: „učvrsti me duhom spremnim“. Konačno spašen od grijeha koji ga tišti, proslavit će Božju pravednost koja se ostvaruje u milosrđu te će ga ponovno veličati.

Drugo čitanje: 2Kor 5,20 - 6,2

Pomirite se s Bogom... Evo, sad je vrijeme spasa!

Početak Druge poslanice sv. Pavla Korinćanima

Braćo!

Kristovi smo poslanici; Bog vas po nama nagovara.

Umjesto Krista zaklinjemo: dajte, pomirite se s Bogom!

Njega koji ne okusi grijeha Bog za nas grijehom učini da mi budemo pravednost Božja u njemu.

Kao suradnici opominjemo vas da ne primite uzalud milosti Božje. Jer on veli:

“U vrijeme milosti usliših te

i u dan spasa pomogoh ti.“

Evo sad je vrijeme milosno, evo sad je vrijeme spasa!

Riječ Gospodnja

Pavao, kao poslanik u Kristovo ime, prenosi poruku Božjeg poticaja i nagovora (r.20). Srce te poruke je u samo jednoj riječi: pomirenje. Ona izriče Očevu spasonosnu volju, Sinovo otkupiteljsko djelo i snagu Duha Svetoga koji potpomaže službu (diakonía) apostolâ. Vrhunac ulomka je redak, u kojem se izriče Božji sud nad grijehom i njegova neizmjerne ljubav za grješnike, radi kojih nije poštedio ni vlastitog Sina. Krist je na sebe uzeo, kao da je njegov vlastiti, grijeh svijeta i u svom nas je tijelu od njega otkupio, da bismo se okoristili svom njegovom pravednošću i svetošću. Apostol se ovdje koristi radikalnim rječnikom. Isusovo preuzimanje grijeha da nam podari svoju pravednost ne dovodi čovjeka ponajprije do toga da nešto ima što prije nije imao, već ponajviše do toga da postane nešto što po naravi ne bi mogao biti: Nevini je postalo grijehom, prokletstvom, da mi tako postanemo pravednost Božja. Ta izvanredna milost Očeva, dana svijetu po Kristovoj kénosi (samoopljenjivanje), nije primljena uzalud. Gorljivo naviještanje njegovih službenika uprisutnjuje nam prigodni čas, milosno vrijeme: dajmo se pomiriti (katallásein) s Bogom. Taj glagol ukazuje na promjenu odnosa između Boga i čovjeka a time onda i među ljudima. Na Božji poticaj slobodi svakog pojedinca dana je mogućnost postati novo stvorenje u Kristu, pod uvjetom da damo da nas pobijedi njegova ljubav, koja nas potiče da više ne živimo sebi, već njemu koji je za nas umro i uskrsnuo.

Evandjelje: Mt 6, 1-6.16-18

Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti.

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima:

Pazite da svoje pravednosti ne činite pred ljudima da vas oni vide. Inače nema vam plaće u vašeg Oca koji je na nebesima. Kada dakle dijeliš milostinju, ne trubi pred sobom, kako to po sinagogama i ulicama čine licemjeri da bi ih ljudi hvalili. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću.

Ti naprotiv, kada daješ milostinju - neka ti ne zna ljevica što čini desnica, da tvoja milostinja bude u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti!

Tako i kad molite, ne budite kao licemjeri. Vole moliti stojeći u sinagogama i na raskršćima ulica da se pokažu ljudima. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti naprotiv, kad moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i pomoli se svomu Ocu koji je u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti.

I kad postite, ne budite smrknuti kao licemjeri. Izobličuju lica da pokažu ljudima kako poste. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću.

Ti naprotiv, kad postiš, pomaži glavu i umij lice da ne zapaze ljudi kako postiš, nego Otac tvoj, koji je u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti.

Riječ Gospodnja

»Pazite da svoje pravednosti ne činite...« (tako doslovno čitamo u 1. retku). Isus od svoji učenika traži veću pravednost od one pismoznanaca i farizeja i onda kad vanjski obredni čini ostaju nepromijenjeni, pozivajući ih da pozornost usredotoče na nakane koje ih pokreću na djelovanje. Nakon uvodnog upozorenja slijede tri tipična 'dobra djela' u kojima se konkretno oslikava što znači ta nova pravednost: milostinja, molitva i post.

Dvije stvari se ponavljaju kao da pripjev cijelog ulomka: »plaća« (doslovno »zarada« i »Otac tvoj koji vidi u skrovitosti«). One nas uče da je pobožnost velik dobitak ako ne ide za ljudskim pljeskom, odnosno za ispraznošću, već iskreno traži Očevo prihvaćanje u bliskom i osobnom odnosu, i ako očekivana plaća nije od ovoga svijeta i za ovo vrijeme, nego vječno zajedništvo s Bogom koji nagrađuje. U protivnom, upravo u nastojanju oko pravednosti ljudi postaju licemjeri (grč. hypokritaí) što u grčkom doslovno znači »glumci komedijanti«, a hebrejski izraz za taj grčki pojam su »bezbožnici«.

Pred Ocem koji vidi u tajnosti

U početku svake korizme čita se odlomak iz Evanđelja po Mateju koji smo upravo čuli. Isusova trostruka pouka o pravednosti. Možemo pretpostaviti da je ona izazvala šok i nevjericu u vrijeme kad je bila prvi put naviještena iz ustiju našega Spasitelja. Jer, čemu biti dobar, pravedan i pobožan, ako ljudi ne znaju za to. Ljudi cijene one koji se drže Zakona, koji hode po stazama Gospodnjim. Doista, jako je teško ustrajati u dobru, ako ne dolazi nikakvo priznanje za njega, nikakva potvrda da sam na pravom putu, ako se sva borba odvija u skrovitosti moga srca.

U početku svake korizme čita se odlomak iz Evanđelja po Mateju koji smo upravo čuli. Isusova trostruka pouka o pravednosti. Možemo pretpostaviti da je ona izazvala šok i nevjericu u vrijeme kad je bila prvi put naviještena iz ustiju našega Spasitelja. Jer, čemu biti dobar, pravedan i pobožan, ako ljudi ne znaju za to. Ljudi cijene one koji se drže Zakona, koji hode po stazama Gospodnjim. Doista, jako je teško ustrajati u dobru, ako ne dolazi nikakvo priznanje za njega, nikakva potvrda da sam na pravom putu, ako se sva borba odvija u skrovitosti moga srca.

Na početku svake korizme čita se odlomak iz Evanđelja po Mateju koji smo upravo čuli. Isusova trostruka pouka o pravednosti. Možemo pretpostaviti da je ona izazvala šok i nevjericu u vrijeme kad je bila prvi put naviještena iz ustiju našega Spasitelja. Jer, čemu biti dobar, pravedan i pobožan, ako ljudi ne znaju za to. Ljudi cijene one koji se drže Zakona, koji hode po stazama Gospodnjim. Doista, jako je teško ustrajati u dobru, ako ne dolazi nikakvo priznanje za njega, nikakva potvrda da sam na pravom putu, ako se sva borba odvija u skrovitosti moga srca.

Razmatrajući današnje Evanđelje vidimo kako vrijeme u kojem je Isus Krist boravio na zemlji nije značajno različito od našega. I mi imamo svoje trgove, pročelja na gozbama, prva mjesta u sinagogama, produljene zapise i rese ovisno o diktatu modne industrije. Ta se mjesta samo drukčije zovu. Danas se zovu »društvene kronike« na stranicama časopisa, internetskim portalima, posebne emisije u kojima saznajemo što netko radi, kako je uredio kuću, tko s kim ljubi ili više ne ljubi, ili tko je načinio nekakvu

nepodopštinu. Čovjekova nutrina i intima postoje samo zato da bi se pokazivali u našem vremenu, ništa više ne smije biti skriveno, jer je to nekakav teško shvatljiv interes javnosti.

Koliko god se mrštili na takve pojave, moramo si, u duhu korizme, ponizno priznati da naše zanimanje za takve pojave i događaje hrani one koji nam vijesti plasiraju. I tu se nekako nalazimo u začaranom krugu: dok virimo u tuđe živote, ponajprije tražeći negativne stvari, očekujemo da će se pogled drugih na naš život zaustaviti samo na onom što mi želimo da se vidi, na onome što se smatra dobrim. Stoga je i danas dobro znati da se sudjeluje u humanitarnim akcijama, mnogima hvale vrijednima, da se brine za različite vrste potrebitih, te da se ima »vlastiti put duhovnosti«.

Stoga je i danas, na početku korizme, potrebno suočiti se s tišinom vlastite sobe, koliko god ona plašila vlastitim sadržajem. Ne samo da se u toj tišini susrećemo s vlastitim strahovima, grijesima, neuspjesima, već se susrećemo i s motivima vlastitih djela.

Pozorno razmatrajući Isusove riječi, dolazimo do velikog ohrabrenja. Isus nam kaže: *Otac tvoj koji vidi u tajnosti.*

<https://markesanlutheran.com>

Imenujući Gospodina Boga Ocem u ovoj situaciji, Isus nam želi reći da je taj pogled koji nas čeka u tišini naše sobe pun razumijevanja i ljubavi. To nije osuđujući niti prijeteći pogled, već onaj koji nježno gleda želeći osvijetliti ono što je tamno, zaliječiti ono što je bolesno i ohrabriti ono što je bojažljivo. Taj nas pogled u tišini potiče da se usudimo krenuti prema tišini i skrovitosti vlastitoga srca, štiteći nas u isto vrijeme od nepotrebnog izlaganja svima koji niti razumiju, niti žele razumjeti suptilnosti i posebnosti svakoga srca.

U tom susretu tišine dolazimo do spoznaje kako bez molitve naše srce ostaje prazno, kako nismo toliko siromašni da nekome ne bismo mogli pomoći, i kako postoje stvari od kojih trebamo postiti za dobro svoje duše. Post, čak i u vrijeme kad su mnogi uskraćeni za osnovne životne potrebe, uči nas kako su mnoge naše potrebe na silu i umjetno stvorene.

Sveti Pavao nam danas poručuje: *Evo sad je vrijeme milosno, evo sad je vrijeme spasa.* Taj ćemo glas slušati cijele korizme, a danas ga slušamo kao poziv na njezin početak. Odazovimo se tom pozivu, pođimo u tišinu vlastitoga srca u kojem se događa jedini pravi susret između Boga i čovjeka. Tako se vraćamo Gospodinu svim srcem svojim.

U autobusu

Za jednoga poznatog berlinskog župnika, još prije rata, kažu da je ujutro dolazio u ured autobusom, pa kad nije bilo previše galame, uzeo bi časoslov i recitirao svoje svagdanje molitve. Često se istim autobusom prevozio i neki poviši čovjek, koji je najprije šutio, a jednom glasno dodao poznatom suputniku:

“Pogledaj samo! Poznati se Božji čovjek popeo u autobus, izvukao svoj molitvenik i počeo moliti da ga svi vide i zaključe kako je pobožan.”

I još povišenijim glasom ponovi riječi iz Evanđelja:

“A ja, kada molim, slijedim naredbe iz Svetog pisma: Zaklanjam se u svoju sobu, zatvaram dobro vrata i ovdje nasamo razgovaram s Bogom.”

Župnik se nije dao smesti nego, i ne trepnuvši očima, duhovito odgovori:

“A onda se uspinješ u autobus i o tome svima pričaš.”

Pokora

Koja je vrijednost pokore u današnjem vremenu?

Kada sveta Terezija Avilska opisuje svetog Petra Alkantarskog (koji joj je jedno vrijeme bio duhovnik), piše kako „ima već 40 godina kako spava samo sat i pol tijekom dana i noći“, kako nije mogao ležati čak i da je htio jer „njegova ćelija nije bila duža od četiri i pol stope“, kako mu je bilo „posve uobičajeno da jede svaki treći dan“ te usput opisuje da je bio toliko mršav „da se činilo kako je sazdan od korijenja stabla“.

Zanimljivo, nakon što se sveti Petar Alkantarski preselio u vječnost, ukazivao se svetoj Tereziji te tako ona sama piše: „Rekao mi je, kad mi se po prvi put ukazao, da je blažena pokora koja takvu nagradu bijaše zavrijedila i puno drugih stvari.“ Kasnije će svetica reći kako je on jedan od rijetkih (za njezina života) za kojeg zna da je otišao izravno u nebo po završetku ovozemaljskog života.

Opis pokore ovog sveca natjerao me na razmišljanje

Čitanje opisa pokore dotičnog svetog franjevca u meni je pobudilo snažan osjećaj za pokoru, na koncu me potaknulo i na pisanje ovog teksta. Tu se hoće razboritosti. Svakako da nismo svi pozvani spavati u sobi 2 sa 2, niti jesti svaki peti-šesti dan. Čak bih rekao da je lakše prekomjerno jesti ili postiti o kruhu i vodi, negoli umjereno blagovati. Primjerice, stući cijelu čokoladu ili je uopće ne pipnuti nije toliko teško kao kada bismo uzeli jednu kockicu (ili red) i onda trebali stati na kočnicu. Pokušajte pa mi javite jesam li u pravu.

U današnjem vremenu, u kojem sve više mjesta zauzimaju konzumerizam i hedonizam, u kojem je pokora gotovo sasvim iščeznula, čini se da se ponovno moramo vratiti prepoznavanju njezine vrijednosti. Rekao bih da je danas okruženje takvo da je dovoljno raditi na umjerenosti i to je već pokora!

<https://www.mediugorje-info.com>

Dvije zablude o vrijednosti pokore u današnjem društvu

Što biste rekli kada bi vas netko pitao: „Zašto petkom ne mrsiš?“ Zato što Crkva tako propisuje? Jer moram? Jer mi vjera nalaže? Zato da, eto, ne zgriješim? Sve mi se ovo čini kao nedostatan odgovor. Ako imaš osobu koju voliš, spreman si za nju ponekad podnijeti i određenu žrtvu. Ako je petak dan kada se osobitije spominjemo Isusove muke, tada smo, iz ljubavi prema Njemu, spremni učiniti pokoju žrtvicu. No kako mi katolici uopće danas gledamo na pokoru? Čini mi se da je zbog njezina iskrivljenog poimanja i došlo do toga da je u 21. stoljeću staromodno uopće o njoj i pričati.

Kako danas govoriti o pokori? Možda je najbolje najprije otkloniti dvije zablude. Jednu koja tvrdi da je svaka pokora izvrsna bez obzira na bilo što drugo te drugu koja tvrdi da je efikasnost pokore jača što je sâmo trpljenje jače.

Prva zabluda:

Svaka je pokora izvrsna

S obzirom na prvu (zabludu), treba imati na umu: svaka pokora ne mora nužno biti iz ljubavi prema Bogu. Ako nije, nema vrijednosti jer pokora (kao i trpljenje) sama po sebi nema nikakvu vrijednost. Na

vrijednosti dobiva ako se sjedini s Kristovim patnjama jer je On posvetio svako trpljenje upravo tako što je sâm prošao trpljenje i mučni put pokore. Nije ni približno jednako kada netko trpi s vjerom u Boga i kada netko trpi jer nema druge opcije.

Vrhunski je to objasnio sveti Augustin: „Postoji, naime, razlika među trpiteljima čak i pri sličnosti trpnji, pa neka je muka i ista, krepost i porok nisu isto. Jer, kao što u istom ognju zlato se blista, a slama se dimi, a pod istim mlatilom slamke se krše, a žito vrše, niti se uljni talog uzima kao ulje zbog toga što ih tiješti isti tijesak – isto tako kad ista sila udara na dobre, iskušava ih, pročišćava, popravlja, dok kažnjava, krši i uništava zle. Otuda u istoj nevolji zli Boga proklinju i hule, dok mu se dobri mole i slave ga. Ne stoji do tog kakve su patnje, nego kako ih tko podnosi.”

Druga zabluda:

Što više trpljenja, to bolje

S obzirom na drugu (zabludu), treba imati na umu: pokora ne funkcionira po onoj logici – što više trpljenja, to bolje. Ne znači da sam više napredovao što si jaču pokoru nabijem. Nije smisao u samom trpljenju i njegovoj jačini. Ovaj detalj pojašnjava crkvena naučiteljica sveta Katarina Sijenska: „Istina je ova: da se prava naknada vrši željom duše, to jest pravim

kajanjem i žaljenjem grijeha. Pravo kajanje ima moć da zadovolji ujedno za grijeh i za kaznu koju grijeh zaslužuje, ne zbog one ograničene muke koju podnosi, nego zbog neizmjerne želje duše jer Bog, koji je neizmjeran, hoće neizmjernu ljubav i neizmjerno žaljenje.“

I na drugom mjestu: „Dovoljno je pak podnošenje kazne kad se podnosi sa željom, s ljubavlju i kajanjem u srcu, ne snagom kazne, nego snagom želje duše, jednako kao što želja i svaka druga krepost dobivaju nadnaravnu vrijednost od raspetoga Krista, Očeva Jedinorođenog Sina, ako je duša od njega crpila ljubav i ako slijedi njegove stope. Samo tako muke imaju vrijednost i nikako drukčije: tako nadoknađuju za grijeh nježnom i ujedinjujućom ljubavlju, stečenom u slatkoj spoznaji Božje dobrote, s gorčinom i kajanjem u srcu što proizlaze iz spoznaje sebe...”

Nebo nas upozorava da nema svetog kršćanina bez pokore

Poznata su nam ukazanja Majke Božje u Fátimi 1917. godine. U sklopu toga vidioci su primili tri takozvane Fatimske tajne. Treća se sastoji od vizije koja ima tri prizora. Ovdje ću se zadržati na prvom prizoru koji opisuje vidjelica sestra Lucija: „Poslije dva dijela što sam ih već izložila, slijedi treći, u kojemu smo, lijevo od Gospe i malo poviše Nje, ugledali Anđela s ognjenim mačem u

lijevoj ruci. Bliješteći, mač je ispuštao plamenove koji kao da će zapaliti svijet. Ti su se plamenovi, međutim, gasili u dodiru sa sjajem kojim je isijavala Gospina desna ruka. Usmjerivši desnicu prema Zemlji, Anđeo je snažno povikao: Pokora, pokora, pokora!“

I nebo nas upozorava da nema svetog kršćanina bez pokore. Jasno, to ne znači natjecati se tko će uzeti radikalniju pokoru, već krenuti od malenih stvari. Zgodno kaže Katekizam: „Najsigurniji put pokore jest – svakodnevno uzimati svoj križ i ići za Isusom.“ (KKC 1435) Ovo bih preporučio svakom framašu! Ponekad ne moramo sami sebi zadavati neke teške pokore, dovoljno je već sve one protivštine koje imamo, koje su već postojeće, a ne možemo ih izbjeći, koje nam život donosi sa sobom strpljivo podnositi i zahvaljivati Bogu usput Ga pitajući što želi da naučimo iz toga.

Vrijednost pokore nije u izvanjskom činu, već u nutarnjoj želji koja se pak očituje na van: „Isusov se poziv na obraćenje i pokoru ne odnosi prvenstveno na vanjska djela, na ‘kostrijet i pepeo’, postove i mrtvljenja, već na obraćenje srca, na unutarnju pokoru. Pokornička djela ostaju bez nje neplodna i lažna; unutarnje obraćenje, naprotiv, teži da izrazi taj stav vidljivim znakovima, kretnjama i djelima pokore.“ (KKC 1439)

Mali vjeronaučni leksikon

Reevangelizacija

Reevangelizacija (lat. re-: opet, ponovno + evangelizacija), u katoličkoj misiologiji, ponovno naviještanje evanđelja u dekristijaniziranim područjima nekadašnjega kršćanskog svijeta (osobito Europe).

Reforma i reformizam

Reforma (lat. reformare: preoblikovati, obnoviti), u crkvenoj povijesti, pokret koji ide za obnovom Crkve u cjelini ili pojedinih njezinih ustanova; obnova. Inicijativa za reformu dolazi iz same Crkve, a predvode je karizmatički pojedinci (sv. Franjo Asiški, sv. Ignacije Lojolski, M. Luther). U povijesti Crkve poznate su klinijevska, gregorijanska reforme, reformacija, katolička obnova.

Reformizam, stav, nastojanje ili pokret koji ide za tim da se neka religija, konfesija ili redovnička zajednica reformira, bilo vraćanjem svom početku ili utemeljitelju, bilo usklađenjem s novom društvenom, kulturnom ili političkom situacijom. Reformizam je tipičniji za proročke religije (židovstvo, kršćanstvo, islam), premda se javlja i u mističnima (hinduizam, budizam, daoizam). U Starom zavjetu proroci su navjestitelji reformi, redovito dolaze izvan službene svećeničke strukture i nerijetko su s njom u sukobu.

U zapadno kršćanstvo ugrađena je proročka komponenta pa je u povijesti Crkve povremeno dolazilo do reformističkih težnji. Katkad ih je ona prihvaćala (klinijevska reforma, katolička obnova, osuvremenjenje Drugoga vatikanskog koncila), katkad je s njima bila u sukobu (J. Wiclif, J. Hus, protestantski reformatori).

Reformski koncili, ekumenski koncili održani u XV. st. (Pisa 1409., Konstanz 1414-18., Basel 1431-49. i Ferrara-Firenca-Rim 1438-45) radi rješavanja problema nastalih Avignonskim sužanjstvom i općenito radi popravljivanja teškog stanja u onodobnoj Crkvi. Tada bez većeg uspjeha održani koncili, pripremili su katoličku obnovu.

Istočno kršćanstvo (pravoslavne i pretkalcedonske crkve), u kojem prevladava mistična komponenta nad proročkom, nije bilo sklono reformizmu.

U islamu reformizam se javlja u XIX. i XX. st. pri susretu islama sa zapadnjačkim društvom i civilizacijom. Islamski reformizam (islah) nastoji sačuvati temeljne postavke islama i prilagoditi ga novom vremenu, u čemu mu se opire islamski fundamentalizam.

Ne boj se činiti dobra djela

Važno je činiti dobra djela, djela milosrđa. U Evanđelju po Mateju Isus kaže: „Tko napoji jednoga od ovih najmanjih samo čašom hladne vode zato što je moj učenik, zaista, kažem vam, neće mu propasti plaća.“ Ako vodom, koja je skoro pa besplatna i koju svatko danas koristi u svom kućanstvu, napojiš žednoga, Bog će ti kao dobro uračunati. Nemoj se stoga umoriti od dobrih djela, jer Bog od tebe ne traži nemoguća djela, nego on od tebe često traži svakodnevna djela – čašu hladne vode da napojiš žednoga... Tko zna, možda upravo to malo, ali milosrdno djelo prevagne u tvom životu. Zato, dragi vjerniče, ne boj se činiti dobra djela, ne boj se činiti i najmanje dobro djelo!

Pojedini ljudi se čuvaju za specijalne čine, za velika i hrabra djela, ali Bog te također poziva da i ta mala, neznatna djela činiš s puno ljubavi. Da bi se Gospodinu svidio, katkad je dovoljno činiti upravo takva djela. Citirajući Isusa, Luka u svom Evanđelju kaže: „Tko je u najmanjem vjeran, i u najvećem je vjeran; a tko je u najmanjem nepošten, i u najvećem je nepošten.“ Nauči stoga ljubiti sitnice, nauči se darivati kroz malenost, nauči da je svako maleno i naizgled bezazleno dobročinstvo vrijedno raja. U svakom, pa i u najmanjem djelu ljubavi, krije se ljepota vječnosti. Kad bi znao koliko se blago krije u malim, neznatnim djelima, ne bi ih nikad prestao činiti.

Fra Goran Azinović, <https://hkm.hr>

<https://www.peoplethink.biz>

Sveta sjena

Živio jednom čovjek koji je bio toliko bogobožan da su se i anđeli radovali kad su ga vidjeli. Ali usprkos svojoj svetosti, on nije imao pojma da je svet. On je jednostavno obavljao svoje obične dnevne poslove šireći iz sebe dobrotu kao što cvijet nesvjesno širi miris ili ulična svjetiljka svjetlo.

Njegova je svetost bila u tome da je zaboravljao prošlost svake osobe, i svaku je od njih uzimao takvu kakva je sada, i iznad pojavnosti svake osobe gledao je u njezino središte gdje je bila nevina i bez ljage, i neupućena da bi znala što čini. Stoga je ljubio i opraštao svakom koga bi susreo - i nije u tom vidio ništa izvanredna, jer je to bio rezultat njegova gledanja na ljude.

Jednog mu dana reče anđeo:

- *Bog me šalje k tebi. Moli što god želiš, i bit će ti dano. Želiš li imati dar ozdravljenja?*
- *Ne, odgovori čovjek, više volim da Bog sam ozdravlja ljude.*
- *Bi li htio da grješnike privodiš na put pravednosti?*
- *Ne, odgovori, ne spada na mene da diram ljudska srca. To je posao anđela.*
- *Bi li htio biti takav uzor kreposti da bi ljudi bili potaknuti da te nasljeduju?*
- *Ne, odgovori svetac, to bi mene učinilo središtem pozornosti.*
- *Što onda želiš? upita anđeo.*
- *Milost Božju, odgovori čovjek. - Budem li nju imao, imam sve što želim.*
- *Ne, moraš moliti jedno čudo, odgovori anđeo, ili će ti jedno biti nametnuto.*
- *Dobro, onda molim ovo: neka činim dobro a da ne budem svjestan da ga činim.*

I stoga bi odlučeno da svečeva sjena ima moć ozdravljati kad god padne iza njega. I tako, kamogod bi njegova sjena pala - pod uvjetom da je sjena bila za njegovim leđima - bolesni su ozdravljali, zemlja je postala plodna, izvori su se napunili vodom, a boja se vratila na lica onih koji su bili pritisnuti životnom žalošću.

A svetac o tome ništa nije znao, jer je pažnja ljudi bila toliko usredotočena na sjenu da su zaboravili čovjeka, i tako je njegova želja da čini dobro, a da pri tom bude zaboravljen, bila obilno ispunjena.

NAŠI POKOJNI

DUŠAN VUČETIĆ,

PU karlovačka, u službi, Karlovac, 17. veljače 1993.

MILAN KUZMANIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Split, 17. veljače 1996.

MIROSLAV NIKOLIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Split, 17. veljače 1996.

DANIJEL AUGUSTINOVIĆ,

PU zagrebačka, Zagreb, 19. veljače 1992.

CHRISTIAN IVKOVIĆ,

PU zagrebačka, 24. veljače 1992.

POČIVALI U MIRU!